

Vestjylland

Mel. Hvor smiler fager

Vestjysk er sprogets stilfærdighed.
Dog rummer ordene kraft og vejer.
De siges ikke i op og ned,
for alt det seje de også ejer.
I vest man lytter
til hjertets slag
og ord kun bytter
i vennelag.

Lune er kærne i mange ord,
som sjældent kalder på bragelatter.
Som lys de kastes omkring ved bord,
hvor rosomt vennerne sidder atter
og gerne nyder
en krydret sild,
mens øllet syder
i bjeskens ild.

Vestjydens hånd den er stor og varm
og griber gerne det meget svære.
Det slynges op af en kraftig arm.
Og ryggen kan endog mere bære.
Om blæsten tuder,
mod jyden står,
han bare luder
og fremad går.

Havmågen, den er vor fugleven.
Om stormen styrter ind over landet,
den måge styrer helt roligt hen,
som om den aldrig har lavet andet.
Den er som jyden
i skind og ben:
En stædig yden
om end lidt sen.

Skumler de skyer mod aftenrød,
og torden brager, man sidder stille.
Da bliver hånden måske lidt blød
og glatter hårene på den lille.
Når lynet smælder,
med brand slår bro,
en del sig hælder
til barnets tro.

Buldrer de bølger mod Jyllands ryg
en nat, det stormer, så huset gynger,
den jyde ligger dog ganske tryg
og vejret hører, som blæsten synger,
mens barnet drømmer
om solfyldt rav,
ser lys, der strømmer
på bund af hav.

Gusen den vælder fra havet ind
og driver hen over marker flade.
Den hyller huse og hærger sind,
og busk og urt de får rustne blade.
For solen viger
al undergang!
Og lærken stiger
med lys i sang!

Jens Kristian Lings 1990
